

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/123/2009
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1609010233
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2019:1609010233.3

Rozhodnutie

Okresný súd Malacky, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Erika Tomusa a prísediacich O. M. a Q. Z., v trestnej veci proti obžalovanému V. Z., pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a iné, na hlavnom pojednávaní konanom na tunajšom súde dňa 29. mája 2019 v Malackách, takto:

r o z h o d n u t i e :

Podľa § 166 Trestného poriadku sa

obžalovanému V. Z., narodenému XX. V. XXXX v W., trvale bydliskom O. I.. XXX/XX, XXX XX L., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci,

za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, zo spáchania ktorých zločinov bol uznaný za vinného rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 07. februára 2011, sp. zn. 1T/123/2009, v ktorom rozsudku zostáva výrok o vine nedotknutý,

ukladá

podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h) Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 2 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa odsúdený na výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia

Podľa § 42 ods. 2 prvá veta Trestného zákona súd ruší výrok o treste, ktorý bol obžalovanému uložený v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 26. júna 2009, sp. zn. 0T/1/2009, právoplatnom dňa 06. júla 2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona sa ukladá trest prepadnutia veci - 1 ks rozkladací nôž s hnedou rúčkou uloženého v depozite súdu pod č. 21/09.

Podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona vlastníkom prepadnutej veci sa stáva Slovenská republika.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku sa obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti COOP Jednota Senica, spotrebné družstvo, Nám. oslobodenia 12 905 47 Senica, IČO: 00 168 891, škodu vo výške 516,83 eur.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 07. februára 2011, sp. zn. 1T/123/2009, súd uznal V. Z. za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona v súbehu so zločinom vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 26.9.2008 v čase asi o 11.10 hod. vošiel do predajne Coop Jednota v L., ul. Na Z., urobil si v predajni nákup do nákupného košíka, s ktorým prišiel k pokladni a potom, ako mu predavačka, poškodená W. W., nablokovala nákup, vytiahol z bundy nôž, ktorý priložil poškodenej ku krku so slovami „dávaj peniaze“, na čo poškodená uskočila z pokladne s krikom o pomoc, následne si otvoril pokladňu kľúčom zasunutým v pokladni a z tejto odcudzil bankovky nominálnej hodnoty 1000,- Sk v počte 15 ks, rôzne bloky a šeky a vybehol z predajne, na krik poškodenej W. W. vyšla z kancelárie vedúca predajne poškodená Y. W., ktorá vybehla na ulicu za páchatelom, tohto dobehla na ulici pri potoku, kde sa obvinený otočil proti nej a s nožom v ruke sa jej vyhrážal so slovami, že ju zareže, poškodená z obavy o svoj život ustúpila dozadu, čo obvinený využil a ušiel vedľa potoka do uličky smerujúcej do lesa, ktorým konaním spoločnosti Coop Jednota s.d. so sídlom Nám. Oslobodenia č. 12, Senica spôsobil škodu vo výške 15 570,- Sk (516.83 €),

za čo mu bol uložený podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. f) Trestného zákona, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, na výkon ktorého bol, v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 26. júna 2009, sp. zn. 0T/1/2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň súd podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil trest prepadnutia veci - jedného rozkladacieho noža s hnedou rúčkou, uloženého v depozite súdu pod č. 21/09, pričom vlastníkom prepadnutej veci sa podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona stáva Slovenská republika. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 516,83 eur. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 11. apríla 2012.

Obžalovaný V. Z. podal dňa 15. mája 2019 návrh na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 1T/123/2009, pričom ako novú skutočnosť (dôkaz) súdu skôr neznámu uviedol nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011. Ďalej uviedol, že v jeho prípade sa v pôvodnom konaní okresný súd riadil uvedenou neústavnou vetou. Asperačnou zásadou mu vytýčili trest nad 11 rokov a za použitia § 39 Trestného zákona navrhli 7 rokov odňatia slobody + brali ohľad na poľahčujúce okolnosti. Keby bola súdu známa veta o asperačnej zásade vyslovená ústavným súdom, súd by za pomoci mimoriadneho zníženia trestu a s prihliadnutím na poľahčujúce okolnosti, rozhodol s výsledkom nižším ako 7 rokov, čo je spodná hranica bez použitia protiústavnej vete o asperačnej zásade. Pri použití § 39 Trestného zákona súd pohybuje 1/3 pod spodnou hranicou, pričom zavážia poľahčujúce alebo priťažujúce okolnosti. Navrhol, aby mu v novom konaní bol uložený trest pod 7 rokov.

Uznesením Okresného súdu Malacky z 08. októbra 2018, sp. zn. 3Nt/18/2018, súd podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov súd povolil obnovu konania v prospech obžalovaného V. Z., v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 1T/123/2009. Podľa § 400 ods. 1 Trestného poriadku súd zrušil výrok o treste uložený obžalovanému V. Z., rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 07. januára 2011, sp. zn. 1T/123/2009, ako aj výrok, ktorým v uvedenom rozsudku súd zrušil výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 26. júna 2009, sp. zn. 0T/1/2009. Zároveň súd zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej zrušením došlo, stratili podklad.

Podľa § 404 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, ak bola právoplatne povolená obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným uznesením prokurátora o zastavení trestného stíhania, podmiennečnom zastavení trestného stíhania alebo o podmiennečnom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného, pokračuje sa v prípravnom konaní. V ostatných prípadoch pokračuje súd po právoplatnom povolení obnovy konania v konaní na podklade pôvodnej obžaloby, ak sa nevyslovilo, že vec sa vracia prokurátorovi do prípravného konania. Ak súd zrušil právoplatný rozsudok, ktorý bol vyhlásený na základe konania o dohode o vine a treste, vždy vráti vec prokurátorovi do prípravného konania.

Právoplatný výrok o vine z rozsudku Okresného súdu Malacky zo 07. februára 2011, sp. zn. 1T/123/2009, a rovnako ani právoplatný výrok o vine z trestného rozkazu Okresného súdu Malacky z 26. júna 2009, sp. zn. 0T/1/2009, ktorého výrok o treste bol zrušený rozsudkom Okresného súdu Malacky zo 07. februára 2011, sp. zn. 1T/123/2009, neboli povolením obnovy konania dotknuté.

Vzhľadom na to, že obnova konania bola povolená len vo výroku o treste a vec nebola prokurátorovi vrátená do prípravného konania, súd - s ohľadom na vyššie uvedené - pokračoval na podklade pôvodnej obžaloby.

Na hlavnom pojednávaní konanom po povolení obnovy konania, obžalovaný V. Z. vypovedal, že ho mrzí, čo sa stalo, on sa k spáchaniu skutku v prejednávanej trestnej veci priznal, aj to oľutoval. 7-ročný trest za daný skutok sa mu zdá priveľký, následne v ďalšom trestnom konaní mu bol uložený ďalší 9-ročný trest odňatia slobody, ktorý je obrovský. On sa pri výkone trestu správa dobre, má dobré výsledky, vonku ho čaká rodina, ku ktorej by sa chcel vrátiť.

V ďalšom priebehu hlavného pojednávania súd vykonal dokazovanie súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody prečítaním listinných dôkazov, konkrétne vyčíslenia škody, potvrdenia o zaistení vecí, správy o priestupkoch, aktualizovaného odpisu registra trestov, centrálnej evidencie správnych deliktov a priestupkov, oboznámením spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/1/2009, z neho najmä trestného rozkazu z 26. júna 2009, spisu Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 0T/7/2009, z neho najmä trestného rozkazu z 01. júna 2009, spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/2/2009, z neho najmä trestného rozkazu z 25. augusta 2009, spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 3T/191/2011, z neho najmä rozsudku z 20. septembra 2012, spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 2T/56/2012, z neho najmä rozsudku z 24. februára 2014 a spisu Okresného súdu Malacky sp. zn. 3Nt/18/2018, z neho najmä uznesenia z 08. októbra 2018.

V súvislosti s výrokom o treste je primárne nevyhnutné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach, najmä v ustanoveniach deklarujúcich zásady ukladania trestov, poskytuje ochranu spoločnosti pred trestnými činmi v podobe trestov a to tak, že trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradiť od páchania trestných činov za súčasného vyjadrenia morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Keďže uvedený cieľ, t. j. zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti zároveň napĺňa aj ochranu spoločnosti, treba mať pri voľbe druhu trestu a jeho výmery túto skutočnosť vždy na zreteli.

Všetky okolnosti prípadu však treba nielen zisťovať, ale aj objektívne, t. j. bez preceňovania alebo podceňovania niektorých z nich komplexne hodnotiť a mať pritom na zreteli, že bližšie sú konkretizované v ďalších ustanoveniach Trestného zákona, najmä v ustanoveniach o poľahčujúcich a priťažujúcich okolnostiach (§ 36 Trestného zákona a § 37 Trestného zákona) a v ustanoveniach upravujúcich zásady ukladania trestov (§ 34 Trestného zákona).

Pri ukladaní trestu súd vychádzal primárne z ustanovenia § 42 ods. 1 Trestného zákona, ktoré stanovuje súdu povinnosť ukladať súhrnný trest, pri zbiehajúcich sa trestných činoch, podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný, teda podľa zásad pre ukládanie úhrnného trestu a to v danom prípade podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona.

K povinnosti ukladať v danej veci súhrnný trest súd pripomína, že trestné činy sú spáchané v súbehu (tzv. konkurencia trestných činov) vtedy, ak páchatel spáchal dva alebo viacero trestných činov skôr, ako bol pre niektorý z nich odsúdený, t. j. skôr ako bol za taký trestný čin vyhlásený odsudzujúci rozsudok súdom prvého stupňa alebo skôr ako bol obvinenému doručený trestný rozkaz. Práve časový moment spáchania trestného činu pred alebo po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa pre iný páchatelov trestný čin odlišuje súbeh od recidívy a má aj výrazne odlišné účinky pri ukladaní trestu pri tzv. mnohosti trestnej činnosti toho istého páchatela.

Zo spisového materiálu Okresného súdu Malacky sp. zn. 0T/1/2009 súd zistil, že V. Z. bol odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Malacky z 26. júna 2009, sp. zn. 0T/1/2009, právoplatným dňa 06. júla 2009, za spáchanie prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Trestného zákona, pričom

predmetné skutky boli spáchané dňa 18. a 24. júna 2009. Trestný rozkaz bol obžalovanému doručený 26. júna 2009.

Z uvedeného je zrejmé, že v súbehu sú tie trestné činy spáchané obžalovaným, ktorých sa dopustil pred dňom 26. júna 2009, teda pred dňom, kedy bol trestný rozkaz Okresného súdu Malacky z 26. júna 2009, sp. zn. OT/1/2009, doručený obžalovanému (v zmysle § 353 ods. 8 druhá veta Trestného poriadku). Vzhľadom na uvedené súd postupoval v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona.

Najprísnejším zo všetkých zbiehajúcich trestných činov, v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona, je zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona a preto súd vychádzal pri ukladaní trestu práve z trestnej sadzby tohto zločinu, pričom výška trestnej sadzby stanovená zákonom pri tomto zločine (§ 188 ods. 2 Trestného zákona) je v rozpätí 7 rokov až 12 rokov.

Súd zistil u obžalovaného poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, nakoľko pred spáchaním trestnej činnosti viedol riadny život, a v zmysle § 36 písm. l) Trestného zákona, nakoľko sa k spáchaniu trestných činov priznal a trestné činy oľutoval. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, tak súd zistil jednu - spáchanie viacerých trestných činov v zmysle § 37 písm. h) Trestného zákona. K použitiu tejto priťažujúcej okolnosti došlo z dôvodu, že obžalovaný spáchal 2 trestné činy (zločin lúpeže i zločin vydierania) jedným skutkom, to znamená, že v prípade týchto dvoch zločinov nešlo o viacčinný súbeh trestných činov. Iná situácia by nastala a spáchanie druhého trestného činu, ako priťažujúcej okolnosti, by sa nepoužilo, ak je potrebné z dôvodu viacčinného súbehu trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, aplikovať tzv. asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Trestného zákona; spáchanie ďalšieho trestného činu popri zločine je totiž okolnosťou podmieňujúcou použitie prísnejšej trestnej sadzby podľa uvedeného ustanovenia. Platí, že okolnosť podmieňujúca použitie prísnejšej trestnej sadzby môže byť takto použitá nielen podľa úpravy obsiahnutej v ustanovení osobitnej časti Trestného zákona (v jeho príslušnom vyššom odseku), ale aj v ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Trestného zákona, resp. § 42 ods. 1 Trestného zákona). Ak je potom takto použitá, jej duplicitnému použitiu ako priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Trestného zákona bráni zásada „ne bis in idem“ vyjadrená v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Takáto situácia by nastala, ak by sa obžalovaný dopustil vo viacčinnom súbehu spáchania len prečinu krádeže a zločinu lúpeže, príp. len prečinu krádeže a zločinu vydierania.

Súd teda, na rozdiel od pôvodného výroku o treste, pridal jednu poľahčujúcu okolnosť - podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, nakoľko súd nezistil žiadne protiprávne konanie obžalovaného predchádzajúce spáchaniu trestnej činnosti v prejednávanej trestnej veci (čo sa v podstate napokon konštatuje v samotnom rozsudku). Súd nezistil ani pôvodnú priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. f) Trestného zákona (spáchanie trestného činu verejne), pretože platí, že trestný čin je spáchaný verejne, ak je spáchaný a) obsahom tlačoviny alebo rozširovaním spisu, filmom, rozhlasom, televíziou, použitím počítačovej siete alebo iným obdobne účinným spôsobom, alebo b) pred viac ako dvoma súčasne prítomnými osobami (§ 122 ods. 2 Trestného zákona). K naplneniu znaku „pred viac ako dvoma osobami“ dôjde, ak a) sú pri páchaní trestného činu súčasne prítomné najmenej 3 osoby, b) ide o osoby odlišné od páchatel'a, c) tieto osoby sú spôsobilé konanie páchatel'a postrehnúť a rozumieť mu. Zo znenia skutkovej vety rozsudku nevyplýva spáchanie trestnej činnosti ani jednou z citovaných foriem; v rámci skutku bola prítomná poškodená W. W. a poškodená Y. W., čiže okrem páchatel'a išlo len o 2 osoby, pričom navyše sporné je aj naplnenie znaku „súčasne prítomné“.

Základná trestná sadzba odňatia slobody za najprísnejší zločin lúpeže podľa § 188 ods. 2 Trestného zákona je 7 rokov až 12 rokov. Keďže obžalovanému bolo potrebné ukladať súhrnný trest za 2 zločiny a 1 prečin, bolo potrebné podľa § 42 ods. 1 Trestného zákona upraviť trestnú sadzbu aplikáciou tzv. asperačnej zásady.

V tejto súvislosti je však potrebné pritom uviesť, že nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky publikovaným v Zbierke zákonov pod č. 428/2012 z 28. novembra 2012 bolo vyslovené, že v § 41 ods. 2 Trestného zákona slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ nie sú v súlade s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky ustanovenie § 41 ods. 2 slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchatel'ovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ Trestného zákona dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky stráca účinnosť. Ak

Národná rada Slovenskej republiky neuvedie toto ustanovenie zákona do súladu s Ústavou Slovenskej republiky, stráca po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

Z vyššie citovaného výroku nálezu ústavného súdu vyplýva, že citovaná časť ustanovenia § 41 ods. 2 veta za bodkočiarkou Trestného zákona je nielen v nesúlade s Ústavou Slovenskej republiky, ale taktiež dňom publikácie nálezu v Zbierke zákonov stratila účinnosť.

Vzhľadom na to vyššie citované zákonné ustanovenie § 42 ods. 1 Trestného zákona „súd uloží páchatelovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“ už nie je platné ustanovenie.

Nakoľko pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je u obžalovaného v pomere 2:1 v prospech poľahčujúcich okolností, dochádza k úprave trestnej sadzby v zmysle § 38 ods. 3 Trestného zákona, avšak zároveň je v zmysle vyššie uvedeného potrebné vykonať úpravu trestnej sadzby aj podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. S poukazom na rozhodnutie R 32/2009, ale aj napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 07. decembra 2016, sp. zn. 1To/122/2016, sa konkrétne rozpätie trestnej sadzby v danom prípade určuje tak, že najprv sa urobí úprava trestnej sadzby podľa § 38 Trestného zákona a až následne podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona. Naznačeným postupom došlo najskôr znížením hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu k rozpätiu trestnej sadzby od 7 rokov až do 10 rokov a 4 mesiace (12 rokov - 7 rokov = 5 rokov; 1/3 z 5 rokov je 1 rok a 8 mesiacov; 12 rokov - 1 rok a 8 mesiacov = 10 rokov a 4 mesiace). Na to došlo k zvýšeniu hornej hranice trestnej sadzby v rámci asperačnej zásady, pričom v tomto prípade sa (základná, neupravená) horná hranica trestnej sadzby uvedená v osobitnej časti Trestného zákona zvyšuje o jednu tretinu bez ohľadu na dolnú hranicu trestnej sadzby, teda v danom prípade o 4 roky (12 rokov : 3 = 4 roky). V tejto súvislosti platí, že úprava trestnej sadzby podľa § 38 ods. 8 Trestného zákona je možná len pri zvyšovaní alebo znižovaní trestnej sadzby podľa § 38 Trestného zákona t. j. len v prípade zistenia prevažujúceho pomeru poľahčujúcich alebo priťažujúcich okolností; ustanovenie § 38 ods. 8 Trestného zákona je špeciálnym ustanovením a nemožno ho (ani analogicky) použiť pri postupe podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona (R 19/2011). Uvedeným postupom došlo k úprave hornej hranice trestnej sadzby trestu odňatia slobody na 14 rokov a 4 mesiace.

Vyššie uvedeným postupom súd prihliadol aj na predchádzajúce vedenie riadneho života, postoj obžalovaného k spáchanej trestnej činnosti, no na druhej strane musel zohľadniť okolnosti spáchaných skutkov, ktorými došlo k spáchaniu - okrem jedného prečinu - dvoch značne závažných zločinov, a to násilného charakteru, namierených aj proti majetku iného, ďalej bolo nutné prihliadnuť aj na zisťné pohnútky páchatela, následok trestnej činnosti a súčasne aj možnosti nápravy páchatela. Preto súd považuje uložený nepodmienečný súhrnný 7-ročný trest odňatia slobody za primeraný a dostatočný na prevýchovu o nápravu obžalovaného; s poukazom na skôr uložený trest ide súčasne o trest zákonný a spravodlivý. Neboli zistené žiadne okolnosti, ktoré by boli dôvodom na to, aby trest bol ukladaný v polovici, či pri hornej hranici upravenej trestnej sadzby

Súd sa zaoberal aj možnosťou mimoriadneho zníženia trestu odňatia slobodu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby (§ 39 ods. 1 Trestného zákona) u obžalovaného, avšak nezistil také pomery u páchatela a už vôbec nie ani okolnosti prípadu, ktoré by takýto postup umožňovali.

V tejto súvislosti súd pripomína, že za pomery páchatela sa považujú okolnosti, ktoré sa týkajú jeho osoby, nesúvisia so spáchaným trestným činom, avšak môžu ovplyvniť úvahy o treste. V podstate ide o rodinné a osobné pomery, ktoré existujú nie v čase spáchania skutku, ale v čase rozhodovania o treste. Žiadne takéto, prípadne iné výrazné okolnosti, ktoré by umožňovali postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona však neboli zistené ani počas prípravného konania a ani na hlavnom pojednávaní (ide napr. o majetkové pomery páchatela, jeho zdravotný stav a zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, tehotenstvo potenciálnej družky a pod.). Rovnako neboli zistené ani žiadne okolnosti prípadu (všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatela) odôvodňujúce mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody. Navyše, ani samotná prísnosť zákonom stanovenej trestnej sadzby nemôže byť sama o sebe okolnosťou, ktorá by odôvodňovala uloženie trestu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (R 24/1966 - III).

Posledná veta predchádzajúceho odseku dáva odpoveď aj na návrh obhajoby, ktorá sa domáhala nižšieho ako 7-ročného trestu odňatia slobody z dôvodu, že daný trest za daný skutok sa obžalovanému zdá priveľký (okrem toho súd konštatuje, že diskutabilná je v danom prípade samotná prísnosť trestnej sadzby za spáchané zločiny a prečin). Nedôvodným je aj poukazovanie na to, že k spáchaniu skutku došlo v roku 2008; plynutie času v danom prípade nemôže byť okolnosťou, ktorá by mala za následok ukladanie miernejšieho trestu, pretože v takých prípadoch by sa každý odsúdený po uložení viacročného trestu (hoci aj na dolnej hranici trestnej sadzby) mohol po vykonaní niekoľkých rokov domáhať rôznymi spôsobmi prehodnotenia výšky trestu z dôvodu uplynutia určitej doby; naopak, práve obžalovaným podsúvané riešenie by bolo v rozpore s účelom trestu, so zásadami ukladania trestov a ich výkonom. Rovnako irelevantným je tvrdenie obhajoby o ďalšom („obrovskom“) 9-ročnom treste odňatia slobody. Platí, že pokiaľ trestné činy - v danom prípade závažné zločiny - páchané sú, nevyhnutne so sebou nesú aj následky vyplývajúce z nich pre toho - ktorého páchatel'a. Uvedené konanie obžalovaného, keď sa opakovane dopúšťal trestnej činnosti, v súhrne svedčí o tom, že predchádzajúce odsúdenia na obžalovaného zjavne nemali výchovný vplyv. Uvedený 9-ročný trest bol obžalovanému uložený za recidivujúce (teda nešlo o trestnú činnosť spáchanú v súbehu) spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Trestného zákona. V nadväznosti na ďalšie tvrdenia obhajoby súd uzatvára, že obžalovaný nemá na aplikáciu § 39 Trestného zákona automatický nárok, hoci v pôvodnom konaní súd pri rozhodovaní o treste tento inštitút využil, avšak to neznamená, že k použitiu uvedeného zmierňovacieho ustanovenia má dôjsť aj v konaní po povolení obnovy konania a trest má byť uložený aj pod nezvýšenú dolnú hranicu trestnej sadzby. Inými slovami, súd v pôvodnom konaní i súd v obnovenom konaní bol a je zhodne v oboch prípadoch toho názoru, že pre nápravu páchatel'a a na zabezpečenie ochrany spoločnosti je adekvátnym 7-ročný trest odňatia slobody.

Nad rámec uvedeného súd považuje za potrebné zdôrazniť, že k rozhodnutiu súdu o povolení obnovy konania ani nemalo vôbec dôjsť, a to s poukazom na právnu vetu III. stanoviska Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. novembra 2013, sp. zn. Tpj 44/2013, podľa ktorej ak bolo použité ustanovenie podľa § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písmeno a) až c) alebo písm. e) Trestného zákona o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody vo vzťahu k trestnej sadzbe trestu odňatia slobody upravenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, ustanovenie § 41b ods. 1 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, v spojitosti s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, vyhláseného v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod číslom 428/2012 21. decembra 2012, sa nepoužije.

Z vyššie uvedeného je zřejmé, že účinky použitia ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom pred 21. decembrom 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou, sú negované použitím ustanovenia § 39 ods. 1 alebo ods. 2 písm. a) až c) alebo písm. e) Trestného zákona. Sprísnená trestná sadzba v tomto prípade nebola použitá, a to pre jej neprimeranú prísnosť vzhľadom na okolnosti prípadu alebo pomery páchatel'a, alebo nebola použitá z iného zákonom určeného dôvodu. Súd v týchto prípadoch mohol v zákonom ustanovenom rozsahu znížiť trest až pod dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona, teda zníženie sa neodvíjalo od dolnej hranice trestnej sadzby určenej podľa § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou. Súd teda mohol využiť celú časť sadzby pod asperačne zvýšenou spodnou hranicou a uložiť ešte aj nižší trest. V takom prípade sa ustanovenie § 41b zákona č. 38/1993 Z. z. v znení neskorších predpisov v spojení s nálezom Ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, nepoužije, nakoľko ústavne nesúladne účinky ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 21. decembra 2012, časti prvej vety za bodkočiarkou, na dotknuté prípady nedopadli. Nakoľko v predmetnej trestnej veci obžalovaného V. Z. bol trest ukladaný aplikáciou zmierňujúceho ustanovenia § 39 ods. 1 Trestného zákona, platí vyššie uvedené a preto bolo potrebné návrh na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietnuť. Avšak, ak už bola obnova konania právoplatne povolená, bolo nutné zvoliť ďalší procesný postup v intenciách dotknutého uznesenia o povolení obnovy konania.

Na výkon trestu odňatia slobody súd obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, pretože nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

V súlade s § 42 ods. 2 Trestného zákona bolo potrebné súčasne zrušiť aj výrok o treste v trestnom rozkaze Okresného súdu Malacky z 26. júna 2009, sp. zn. OT/1/2009, právoplatnom dňa 06. júla 2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, pretože sa ukladal súhrnný trest.

Súd obžalovanému súčasne uložil aj trest prepadnutia veci, a to 1 ks rozkladací nôž s hnedou rúčkou uloženého v depozite súdu pod č. 21/09, nakoľko ide o vec, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu. Trest prepadnutia veci je inštitútom postihujúcim vlastnícke práva páchatel'a trestného činu a vo svojej podstate znamená, že páchatel' na základe rozhodnutia súdu stráca vlastnícke právo k individuálne určenej veci alebo veciam, ktoré sú v priamom vzťahu k spáchanému trestnému činu.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tak súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti COOP Jednota Senica, spotrebné družstvo, škodu vo výške 516,83 eur, nakoľko nárok na náhradu škody boli poškodeným riadne a včas uplatnený, a napokon obžalovaný sa sám k spáchaniu skutku (vrátane výšky škody) priznal a nenamietal ani výšku škody.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.